

רע"פ 7293/14 - סמי אבו מדיעם נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7293/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: סמי אבו מדיעם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 30.9.2014, בעפ"א 34013-04-14, שניתן על-ידי כב' השופט י' אלון - נשיא

בשם המבקש: עו"ד אורי נבו

החלטה

*

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, (כב' השופט י' אלון, נשיא), בעפ"א 34013-04-14, מיום 30.9.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' עטר), מיום 31.13.2014, ועל גזר דינו, מיום 5.3.2014, בתו"ח 46455-12-11.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, שהושת עליו. בהחלטתי מיום 30.10.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע המאסר עד להכרעה בבקשה

עמוד 1

לרשות ערעור.

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: ביצוע עבודה במקרקעין, הטעונה היתר, ללא היתר, לפי סעיף 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן: חוק התכנון והבניה); שימוש במקרקעין הטעון היתר, ללא היתר, לפי סעיף 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבניה; ואי קיום צו שיפוטי, לפי סעיף 240 לחוק התכנון והבניה. בכתב האישום אשר הוגש נגד המבקש ונאשם נוסף מסופר, כי סמוך לחודש יוני 2009, בוצעו במקרקעין המפורטים בכתב האישום, עבודות בניה ללא היתר, אשר כללו: בניית מבנה העשוי בלוקים ובטון, בשטח של 144 מ"ר; בניית סככת צל ומסגרת ברזל בשטח של 396 מ"ר; בניית מבנה העשוי בטון ורשתות בשטח של 144 מ"ר; והקמת גדר העשויה פח, ברזל ורשתות, באורך של כ-310 מ"ר. נטען, כי לאחר חודש יוני 2009, בוצעו עבודות בניה נוספות במקרקעין, אשר כללו בניית מבנה העשוי בלוקים ואיסכורית בשטח של כ-72 מ"ר; והצבת מכולה בגודל של כ-12 מ"ר. עוד נטען, כי ביום 31.10.2010, הורה בית המשפט (כב' השופט א' ברסלר-גונן) למבקש ולנאשם הנוסף, להפסיק את כל העבודות ו/או הפעולות במבנים, שלא על פי היתר כדיון.
4. ביום 31.10.2013, לאחר שמיעת הראיות, הורשע המבקש בבית משפט השלום בבאר שבע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום הדגיש, כי: "הנאשם 1 [המבקש] חתם על הסכם שכירות שהוא עצמו הביא לבית המשפט (ת/28) ממנו עולה כי הוא השכיר את המבנה לנאשם 2. הנאשם 1 [המבקש] גם הודה כאמור בעדותו בבית המשפט, בפה מלא, כי השכיר את המבנה לנאשם 2 [...] סבורני, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם 1 [המבקש] הינו מן המנויים בסעיף 208(א) לחוק [חוק התכנון והבניה] ביחס למקרקעין נשוא כתב האישום". ביחס לעבירה שעניינה אי קיום צו שיפוטי, ציין בית משפט השלום, כי: "שעה שהצו הומצא לנאשם 1 [המבקש], ושעה שלאחר מסירת הצו עדיין, לפחות נכון ליום 30.11.11, בוצע שימוש במקרקעין בניגוד להוראות הצו, הרי שהופר הצו".
5. בית משפט השלום גזר את דינו של המבקש, ביום 5.3.2014, והשית עליו את העונשים הבאים: 3 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, באם ימצא המבקש מתאים על-ידי הממונה על עבודות השירות; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, כל עבירה לפרק י' לחוק התכנון והבניה; קנס בסך ₪110,000 או 60 ימי מאסר תמורתו; והתחייבות בסך ₪150,000, לפיה ימנע המבקש מביצוע עבירה לפי הוראות פרק י' לחוק התכנון והבניה, במשך 3 שנים. כמו כן, בית המשפט הורה למבקש להרוס את שאריות המבנים, ובכלל זאת, את רצפות הבטון ואת הגדר, ולהפסיק כל שימוש במקרקעין שנעשה ללא היתר.
6. ביום 30.9.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין.
7. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור שהגיש, חזר המבקש על אותן טענות, אשר הועלו על-ידו בערעור. לטענת המבקש, אין די בראיות שהוצגו בפני בית משפט השלום על מנת להרשיעו. לחילופין, מתבקש בית המשפט להקטין את גובה הקנס שהושת על המבקש באופן משמעותי.
8. עיינתי בבקשה ובנספחיה, ולא ראיתי מקום להיעתר לה. טענותיו של המבקש אינן חורגות מענייני הפרטי, ואינני סבור כי נגרם לו עיוות דין. לפיכך, הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה ובקריטריונים שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ודינה להידחות (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014)); רע"פ 6692/14 כראדי נ' מדינת ישראל (5.11.2014) רע"פ 7231/14 גולדמן נ' מדינת ישראל (3.11.2014)). כמו כן, בקשת עמוד 2

רשות הערעור שלפניי מהווה העתק מדויק של הודעת הערעור, כפי שהוגשה לבית המשפט המחוזי, וכפי שציינתי ברע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013):

"הגשת בקשה לרשות ערעור, המהווה העתק מדויק של הודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, מחטיאה את מטרתו של הליך זה ואת התפיסה העומדת

מאחוריו. בית משפט זה הדגיש בהזדמנויות רבות, כי הליך רשות הערעור לא נועד לשמש כ-'מקצה שיפורים' לפסיקותיהן של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור [...]תכליתו של הליך רשות הערעור היא לפתוח את שערי בית משפט זה באותם מקרים מיוחדים וחריגים, שבהם קיימת הצדקה לכך, בשל חשיבותו הציבורית של הנושא והשלכותיו המשפטיות על מקרים רבים אחרים, למרות שהעניין נדון בשתי ערכאות קודמות. לפיכך, בקשת רשות ערעור אשר מעלה, באופן גורף, טענות שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, אינה מתיישבת, ככלל, עם תכליתו של הליך רשות הערעור, ואינה עומדת בתנאי הסף הדרושים לשם קבלת רשות לערער".

מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

9. באשר לקנס שהושת על המבקש, נשוב ונזכיר, כי אין בכוחה של השגה על חומרת העונש להצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", למעט באותם מקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (רע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (17.11.2014); רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014); ורע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)). בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקש איננו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה במקרים דומים.

10. נוכח האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שהושת עליו בדרך של עבודות שירות, ביום 14.12.2014, עד לשעה 10:00, בפני הממונה על עבודות השירות במחוז דרום, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו.

ניתנה היום, א' בכסלו התשע"ה (23.11.2014).

ש ו פ ט